

състоеше отъ сто глави и живѣхме всички заедно. Азъ бѣхъ най-малкиятъ и затова дѣдо и баба ме много галѣха. Живѣхме на една поляна въ гжста, много гжста гора. Храна имаше наоколо колкото искашъ: сочна трева, млади клончета и дрѣвчета растѣха изобилно около насъ.

— Да, приятелю, не като тука нали? се обади тигрицата отъ клетката си. — Тукъ и на сухо сѣно сме доволни, само да ни даватъ редовно.

— Какво приказвашъ?! Отъ гладъ не мога да се оплача, само по-честичко да почистватъ, защото, нали знаешъ, че често се вѣдятъ изъ тѣлото ни разни насѣкоми.

— А у насъ, стоишъ си нѣкжде на сѣнка, а по гърба ти скача нѣкоя бѣла птичка и чукъ-чукъ! кълве и те чисти отъ тия омразни насѣкоми. Тия птички сж наши благодетели и ние ги много обичаме.

— Истина ли е, че вие се страхувате отъ слънцето и затова стоите до мръкване въ кжщи? — запита бухалтъ.

— Не че се страхуваме, но не го обичаме. Наистина, ние повечето стоимъ на сѣнка изъ полянката. Голѣмитѣ стоятъ или лежатъ, а ние малкитѣ играемъ наоколо.

Понѣкога правимъ далечни разходки изъ такива гжсталаци, гдето нито единъ звѣръ не е миналъ. Само нашитѣ хоботи могатъ да изчистятъ пжтя, да изкоренятъ дрѣвета или пѣкъ да изтѣпчемъ съ крака всичко.

Щомъ излѣземъ отъ нашата полянка, всички — малкъ и голѣмъ — вървимъ следъ водача, който върви напредъ. Неговата работа е много трудна: той винаги е на шрекъ — най-малкия звукъ не минава незабелѣзано отъ него. Затова за водачъ се избира най-умния